

Η ΛΕΑΙΝΑ, ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ, Ο ΑΡΚΟΥΔΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΗ ΒΡΑΔΥΠΟΥΣΑ

Στο Δάσος των Απίθανων Ταιριασμάτων, η παρέα των τεσσάρων ζούσε
αρμονικά, αποδεχόμενη τις ιδιαιτερότητες του καθενός.

Χριστούγεννα του τότε. - Ν.Χ.Β.Κ Athens

Περιεχόμενα:

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΜΑΣ: 3

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: 4

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: 6

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: 8

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: 10

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: 12

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: 14

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΜΑΣ

Λεία (Λεάινα) **Η προστάτιδα.**

Η προστάτιδα της παρέας με την χρυσή χαίτη. Γρήγορη σαν τον άνεμο και δυνατή σαν τη θύελλα, αλλά η καρδιά της είναι γεμάτη τρυφερότητα. Αγαπά τον Προβή με όλη της την ψυχή.

«Η δύναμη χωρίς αγάπη είναι απλά βία. Η αγάπη με δύναμη είναι προστασία.»

Προβής (Πρόβατο) **Ο Σταθερός**

Ο ήρεμος σύντροφος με το μαλακό, λευκό τρίχωμα. Μπορεί να φαίνεται ευάλωτος, αλλά η σταθερότητά του είναι το θεμέλιο της παρέας. Προσφέρει γαλήνη σε όλους γύρω του.

«Δεν χρειάζεται να είσαι δυνατός για να είσαι σημαντικός. Χρειάζεται να είσαι εκεί.»

Άρτας (Αρκούδος) **Ο Υπομονετικός**

Ο μεγαλόσωμος, τρυφερός αρκούδος με τα ζεστά καστανά μάτια. Η καρδιά του χτυπά για τη Βράδη, και είναι διατεθειμένος να περιμένει όσο χρειαστεί για μια απάντηση.

«Η αληθινή αγάπη δεν βιάζεται. Περιμένει, ακόμα κι αν η απάντηση αργεί έξι μήνες.»

Βράδη (Βραδύπουσα) **Η Σοφή**

Η αργή αλλά βαθιά σκεπτόμενη βραδύπουσα. Κάθε λέξη της έχει βάρος, γιατί της παίρνει χρόνο να τη σκεφτεί. Βλέπει τον κόσμο με έναν ρυθμό που λίγοι καταλαβαίνουν.

«Ο... κόσμος... τρέχει... αλλά... εγώ... προτιμώ... να... τον... απολαμβάνω...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΛΕΙΑΝΑ, ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ, Ο ΑΡΚΟΥΔΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΗ ΒΡΑΔΥΠΟΥΣΑ

Στο Δάσος των Απίθανων Ταιριασμάτων, η παρέα των τεσσάρων ζούσε αρμονικά, αποδεχόμενη τις ιδιαιτερότητες του καθενός.

Η ΤΕΛΕΙΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η Λεία (Λέαινα) και ο Προβής (Πρόβατος) ήταν η ζωντανή απόδειξη ότι η αγάπη δεν γνωρίζει κανόνες. Η Λεία ήταν η δύναμη και η προστασία, ενώ ο Προβής ήταν η ζεστασιά και η ευαισθησία. Η σχέση τους ήταν γεμάτη από μικρές, καθημερινές εκδηλώσεις αγάπης, από το χάδι της χείτης μέχρι τα ήσυχα τραγούδια του Προβή. Ήταν ο σταθερός πυρήνας της παρέας.

Η ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Άρτας (Αρκούδος) είχε έντονα συναισθήματα για τη Βράδη (Βραδύπουσα). Εκείνη, όμως, ήταν μια υπέρμαχος της απόλυτης ηρεμίας και της πολύ αργής απόφασης.

Όταν ο Άρτας της ζήτησε να είναι μαζί, η Βράδη, μετά από μια μακρά σκέψη, του απάντησε:

«Άρτα... η... απάντηση... σε... αυτήν... την... ερώτηση... είναι... τόσο... σημαντική... που... δεν... βιάζομαι... να... την... δώσω... Δεν... λέω... όχι... απλά... αφήνω... τον... χρόνο... να... μου... δείξει...».

Ο Άρτας πήρε την απάντηση όχι ως απόρριψη, αλλά ως **ενθάρρυνση** να είναι υπομονετικός. Έτσι, έμαθε να απολαμβάνει τη συντροφιά της Βράδης ως φίλος, αλλά πάντα με μια μικρή **ελπίδα** για το μέλλον.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

Μια βίαιη καταιγίδα έπληξε το δάσος, απειλώντας το αγαπημένο δέντρο της Βράδης. Το νερό ανέβαινε γρήγορα.

Ο Άρτας ήταν ο πρώτος που έτρεξε για να σώσει τη Βράδη, ενώ η Λεία και ο Προβής εξασφάλιζαν το σχοινί και τον ασφαλή δρόμο διαφυγής.

Ο Άρτας σκαρφάλωσε και την έβγαλε, κρατώντας την σφιχτά στην πλάτη του, με μια ταχύτητα που προερχόταν από την αγάπη και την ανησυχία. «Άρτα... αυτό... ήταν... ηρωικό...» είπε η Βράδη, συγκινημένη.

«Το έκανα γιατί νοιάζομαι, Βράδη. Είτε ως φίλος, είτε ως... κάτι άλλο, η ασφάλειά σου είναι ηρεμία για μένα» απάντησε ο Άρτας.

Η Βράδη, κοιτώντας τον με τα μεγάλα, ήρεμα μάτια της, άργησε πέντε λεπτά να απαντήσει, αλλά όταν το έκανε, η φωνή της ήταν πιο σταθερή: «Εγώ... δεν... έχω... τελειώσει... να... σκέφτομαι... το... μέλλον... μας... Άρτα...»

Εκείνη η φράση—το ότι συμπεριέλαβε τη λέξη «μας»—ήταν το πιο γρήγορο και ερωτικό νεύμα που είχε κάνει ποτέ η Βράδη. Ο Άρτας χάρηκε. Ήταν μια υπόσχεση εξέλιξης, έστω και σε αργούς ρυθμούς.

ΤΟ ΑΙΣΙΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ

Όταν ο κίνδυνος πέρασε, η παρέα κάθισε μαζί, απολαμβάνοντας την ηρεμία. Η Λέια ακούμπηγε το κεφάλι της στον Προβή, γεμάτη ευγνωμοσύνη για την σταθερή τους αγάπη. Ο Άρτας κάθισε δίπλα στη Βράδη, χωρίς να την πιέζει.

Της έδωσε ένα κομμάτι μέλι.

Η Βράδη πήρε το μέλι (μισό λεπτό κίνηση), το δοκίμασε (τρία λεπτά μάσημα) και χαμογέλασε.: «Άρτα... το... μέλι... σου... είναι... πολύ... γλυκό... Όπως... η... υπομονή... σου...»

Όλοι χαμογέλασαν. Κατάλαβαν ότι ο καθένας στην παρέα τους είχε έναν διαφορετικό ρυθμό αγάπης:

Λέια & Προβής: Η άμεση και αμοιβαία αποδοχή.

Άρτας & Βράδη: Η αργή, υπομονετική προσμονή ενός πιθανού, γλυκού μέλλοντος.

Και έτσι, οι τέσσερις φίλοι συνέχισαν τη ζωή τους, γελώντας, αγαπώντας και περιμένοντας. Ο Άρτας ήξερε ότι, αν η Βράδη αποφάσιζε ποτέ να γίνει το ταίρι του, θα ήταν μια απόφαση τόσο σταθερή και τόσο καλά μελετημένη, που θα κρατούσε για μια αιωνιότητα. Και αυτό, άξιζε την αναμονή.

. «Η φίλια μας είναι πιο ζεστή και από το πιο γλυκό μέλι.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΛΕΑΙΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Στην καρδιά ενός απέραντου δάσους, που τα δέντρα του άγγιζαν τον ουρανό και τα ποτάμια τραγουδούσαν μελωδίες, ζούσε η Λεία, μια λεόντισσα με χρυσή χαίτη που έλαμπε σαν τον ήλιο. Δεν ήταν μια συνηθισμένη λείαινα. Ενώ οι άλλες κυνηγούσαν και βρυχόνταν για να δείξουν την κυριαρχία τους, η Λεία είχε μια αρχοντική ηρεμία και μια καρδιά γεμάτη καλοσύνη.

Η φήμη της δεν προερχόταν από τη δύναμή της στα κυνήγια, αλλά από τη σοφία της και την ικανότητά της να φέρνει την αρμονία. Όλοι στο δάσος, από τα μικροσκοπικά μυρμήγκια μέχρι τους γηραιότερους ελέφαντες, την σέβονταν και την αγαπούσαν.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΑΓΑΠΗ

Η Λεία είχε κάτι που κανείς δεν περίμενε: ήταν ερωτευμένη με τον Προβή, ένα μικρό, μαλλιαρό πρόβατο. Ο Προβής δεν είχε δύναμη, ούτε γρήγορο νου, αλλά είχε την πιο καθαρή ψυχή και μια ατέλειωτη αισιοδοξία. Για τη Λεία, ο Προβής ήταν ο ήλιος που έκανε τη ζωή της πιο φωτεινή.

«Λεία μου, είσαι η πιο όμορφη δύναμη του δάσους!» της ψιθύριζε ο Προβής, ενώ εκείνη τον άφηνε να χουχουλιάζει στη ζεστή της χαίτη.

Η Λεία, από την πλευρά της, του έδινε την πιο τρυφερή προστασία. «Και εσύ, Προβή μου, είσαι η πιο απαλή ανάσα. Μαζί, δείχνουμε ότι η αληθινή δύναμη δεν είναι να είσαι ο πιο άγριος, αλλά ο πιο αγαπητός».

Η ΞΗΡΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Μια χρονιά, το δάσος δοκιμάστηκε από μια φοβερή ξηρασία. Οι πηγές στέρεψαν, τα φυτά μαράθηκαν και τα ζώα άρχισαν να πεινούν και να διψούν. Παντού επικρατούσε πανικός και διχόνοια.

Κάποιοι από τους πιο μεγάλους λύκους και αρκούδες άρχισαν να διεκδικούν τις λιγοστές εναπομείνουσες πηγές, προκαλώντας καυγάδες.

Η Λεία ένωσε την ευθύνη της. Ήξερε ότι έπρεπε να δράσει, όχι με βία, αλλά με σοφία.

«Δεν μπορούμε να παλεύουμε μεταξύ μας!» βρυχήθηκε η Λεία, αλλά όχι με οργή, αλλά με λύπη και αποφασιστικότητα. «Η δύναμή μας δεν είναι στις γροθιές, αλλά στην ενότητα».

Ένας γέρος ελέφαντας, ο Ερμής, της είπε: «Λέαινα, η πηγή της Δρακοντίας, η πιο βαθιά πηγή, έχει κλείσει από μια κατολίσθηση. Χρειάζεται τεράστια δύναμη για να ανοίξει».

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Η Λέια συγκέντρωσε όλα τα ζώα. Ο Προβής στεκόταν δίπλα της, της έδινε κουράγιο με την απλή του παρουσία. Ακόμα και ο Άρτας ο Αρκούδος και η Βράδη η Βραδύπουσα, έφτασαν (η Βράδη αρκετές ώρες μετά) για να δείξουν την υποστήριξή τους. «Θα πάω να ανοίξω την πηγή» είπε η Λέια. «Αλλά χρειάζομαι τη βοήθεια όλων σας. Ο καθένας με τον δικό του τρόπο».

Πρώτα, ο Προβής, με τα απαλά του πόδια, έδειξε το ασφαλέστερο μονοπάτι προς την κατολίσθηση, αποφεύγοντας τα αιχμηρά πετρώματα. Στη συνέχεια, η Λέια, με την απίστευτη δύναμή της, άρχισε να σπρώχνει τους μεγάλους βράχους. Κάθε βρυχηθμός της δεν ήταν απειλή, αλλά ένα κάλεσμα για προσπάθεια, μια εκδήλωση της αποφασιστικότητάς της.

Ο Άρτας ο Αρκούδος, βλέποντας τον αγώνα της, άρχισε να τη βοηθά με τη δική του δύναμη. Η Βράδη, αν και αργή, έβρισκε τα μικρά, πιο αδύναμα σημεία στους βράχους, τα οποία μπορούσαν να σπάσουν ευκολότερα.

Η Λέια εργάστηκε ακούραστα, όχι μόνο με τους μυς της, αλλά με την επιμονή της και την αγάπη της για το δάσος. Της έδινε δύναμη η σκέψη του Προβή, η φιλία του Άρτα, η σοφία της Βράδης και η ελπίδα όλων των ζώων.

Τελικά, με ένα τεράστιο σπρώξιμο της Λέαινας, ο τελευταίος μεγάλος βράχος μετακινήθηκε! Το νερό άρχισε να ρέει ορμητικά, γεμίζοντας την πηγή και φέρνοντας ζωή πίσω στο δάσος.

Όλα τα ζώα ζητωκραύγασαν. Η Λέια, βρεγμένη και κουρασμένη, αλλά με ένα απίστευτο χαμόγελο, κοίταξε τον Προβή. «Το κάναμε, αγάπη μου» είπε η Λέια. «Το κάναμε όλοι μαζί».

Η Λέια, η λεόντισσα με τη χρυσή χαίτη, δεν ήταν απλώς μια δυνατή βασίλισσα. Ήταν μια αληθινή ηγέτιδα, που έδειχνε ότι η δύναμη της καρδιάς, η σοφία και η αγάπη μπορούν να ξεπεράσουν κάθε εμπόδιο, φέρνοντας την ελπίδα και την αρμονία ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές. Το δάσος θυμόταν για πάντα την Λέαινα που δεν κυριαρχούσε με τον φόβο, αλλά με την αγάπη.

"Το δάσος θυμόταν για πάντα την Λέαινα που δεν κυριαρχούσε με τον φόβο, αλλά με την αγάπη."

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο ΠΡΟΒΗΣ: Η ΑΠΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Στο Δάσος των Απίθανων Φύλων, ο Προβής ήταν το μοναδικό πρόβατο που δεν φοβόταν τους ίσκιους. Ενώ τα άλλα πρόβατα έμεναν κλεισμένα στα μαντριά τους, ο Προβής λάτρευε την περιπέτεια και την παρέα των «μεγάλων».

ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ο Προβής ήξερε κάτι που οι άλλοι δεν καταλάβαιναν: η Λεία, η πανίσχυρη λείαινα, μπορεί να ήταν η προστάτιδα του δάσους, αλλά είχε κι εκείνη ανάγκη από κάποιον να την προσέχει. Ο Προβής ήταν η «ήρεμη δύναμη» πίσω από τον θρόνο.

Κάθε πρωί, ο Προβής ξυπνούσε πρώτος. Με τις μικρές του οπλές, μάζευε την πιο δροσερή δροσιά από τα φύλλα για να πει η Λεία. Όταν εκείνη ένιωθε το βάρος της ευθύνης του δάσους στους ώμους της, ο Προβής έτριβε το μαλακό του κεφάλι πάνω της.

«Μην ανησυχείς, Λεία μου», της έλεγε. «Εσύ έχεις τη δύναμη να τους σώσεις όλους, κι εγώ έχω την υπομονή να σε περιμένω να γυρίσεις».

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

Μια μέρα, δημιουργήθηκε μια μεγάλη παρεξήγηση. Ο Άρτας ο αρκούδος ήταν απρηγόρητος γιατί η Βράδη (η βραδύπουσα) δεν του είχε απαντήσει αν της αρέσει το δώρο του εδώ και... τρεις εβδομάδες. Ο Άρτας ήταν έτοιμος να τα παρατήσει και να κλειστεί στη σπηλιά του.

Η Λεία προσπάθησε να τον πείσει με λογική, αλλά ο Άρτας ήταν πολύ πληγωμένος. Τότε επενέβη ο Προβής.

Περπάτησε αργά με τα μικρά του πόδια και στάθηκε μπροστά στον τεράστιο αρκούδο. «Άρτα», είπε ο Προβής με τη βελούδινη φωνή του. «Ξέρεις γιατί το μαλλί μου είναι τόσο ζεστό; Γιατί χρειάστηκε μήνες για να μεγαλώσει. Η Βράδη είναι σαν το μαλλί μου. Η αγάπη της μεγαλώνει αργά, αλλά όταν γεμίσει την καρδιά της, θα είναι η πιο ζεστή που ένιωσες ποτέ. Μην βιάζεσαι να κρυώσεις, περιμένοντας».

Ο Άρτας τον κοίταξε εντυπωσιασμένος. «Πού τα ξέρεις εσύ αυτά, μικρέ Προβή;» «Τα ξέρω γιατί κι εγώ περιμένω κάθε μέρα τη Λεία να γυρίσει από τις περιπολίες της. Η αναμονή είναι ο τρόπος μας να λέμε "σ' αγαπώ"».

Ο ΉΡΩΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Όταν ένα βράδυ ξέσπασε μια μεγάλη πυρκαγιά από έναν κεραυνό στην άκρη του δάσους, η Λεία και ο Άρτας έτρεξαν να σβήσουν τις φλόγες με χώμα και κλαδιά. Αλλά το σκοτάδι ήταν πυκνό και ο καπνός τους τύφλωνε.

Ο Προβής, με το κατάσπρο μαλλί του που φώτιζε σαν σύννεφο κάτω από το φεγγάρι, έγινε ο φάρος τους. «Ακολουθήστε το λευκό μου χρώμα!» φώναζε.

Τρέχοντας ανάμεσα στα δέντρα, οδηγούσε τη Λεία και τον Άρτα στα σημεία που η φωτιά ήταν πιο αδύναμη. Χάρη στη μικρή του σιλουέτα που ξεχώριζε στο σκοτάδι, οι μεγάλοι φίλοι του κατάφεραν να βρουν την έξοδο και να οδηγήσουν και τα υπόλοιπα ζώα στην ασφάλεια, κοντά στο δέντρο της Βράδης που δεν είχε επηρεαστεί.

ΤΟ ΑΙΣΙΟ ΤΕΛΟΣ

Όταν όλα τελείωσαν, η Λεία τον αγκάλιασε σφιχτά. «Προβή, αν δεν ήσουν εσύ, θα είχαμε χαθεί στο σκοτάδι».

Ο Προβής κούνησε την ουρά του χαρούμενος. «Εσείς έχετε τη δύναμη να σβήνετε φωτιές, εγώ έχω μόνο τη δύναμη να σας δείχνω τον δρόμο».

Εκείνο το βράδυ, ο Προβής κοιμήθηκε ανάμεσα στη Λεία και τον Άρτα, ενώ η Βράδη—που μόλις είχε καταλάβει ότι η φωτιά έσβησε—άπλωσε το χέρι της και του χάιδεψε το αυτί.

Ο Προβής ένιωθε ο πιο τυχερός του κόσμου. Μπορεί να ήταν ένας μικρός «μεζές» για τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά για την παρέα του ήταν ο φύλακας άγγελος, ο σύμβουλος και το φως τους.

«Εσείς έχετε τη δύναμη να σβήνετε φωτιές, εγώ έχω μόνο τη δύναμη να σας δείχνω τον δρόμο.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Η Βράδη και ο Ρυθμός της Ευτυχίας

Για τη Βράδη, ο κόσμος δεν ήταν μια σειρά από γεγονότα, αλλά μια σειρά από στιγμές. Ενώ οι φίλοι της μετρούσαν τα λεπτά, εκείνη μετρούσε την κίνηση των φύλλων.

Η Τέχνη της Ακινησίας

Μια μέρα, ο Άρτας ο Αρκούδος πλησίασε το δέντρο της γεμάτος ένταση. «Βράδη! Πρέπει να κάνουμε κάτι! Το δάσος είναι γεμάτο θορύβους, οι πίθηκοι τσακώνονται, ο ήλιος καίει, όλα γίνονται πολύ γρήγορα!»

Η Βράδη χρειάστηκε δέκα λεπτά για να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρά της. «Άρτα...» είπε μετά από λίγο. «Αν... σταματήσεις... να... τρέχεις... θα... δεις... ότι... η... σκιά... σου... σε... περιμένει...».

Ο Άρτας κάθισε κάτω από το κλαδί της. Η ηρεμία της Βράδης ήταν κολλητική. Ήταν σαν να είχε τη δύναμη να σταματάει τον χρόνο. Αυτή η γαλήνη ήταν που τον έκανε να την κοιτάζει με θαυμασμό, έστω κι αν εκείνη δεν βιαζόταν να του δώσει μια ερωτική υπόσχεση. Για τη Βράδη, το «ίσως» ήταν μια ολόκληρη περιπέτεια που μπορούσε να κρατήσει χρόνια.

Η Σοφία της Λεπτομέρειας

Το μεγάλο χάρισμα της Βράδης ήταν η παρατήρηση. Επειδή κινούνταν αργά, έβλεπε πράγματα που η Λεία και ο Προβής προσπερνούσαν.

Μια μέρα, η παρέα έψαχνε να βρει πού κρύφτηκαν τα εφόδια που είχαν μαζέψει για τον χειμώνα. Ο Άρτας έσκαβε παντού, η Λεία έψαχνε με την όσφρηση, ο Προβής ρωτούσε τα πουλιά. Τίποτα.

Η Βράδη, που κρεμόταν ανάποδα από ένα κλαδί, τους κοιτούσε για δύο ώρες. Τελικά, άνοιξε το στόμα της: «Κοιτάξτε... τις... μέλισσες...».

Όλοι σταμάτησαν. Οι μέλισσες δεν πήγαιναν στα λουλούδια, αλλά έμπαιναν μέσα σε μια κουφάλα ενός δέντρου που φαινόταν τελείως αδιάφορο. Εκεί, κρυμμένα κάτω από κερί και φύλλα, ήταν τα εφόδιά τους, που τα είχαν καλύψει οι μέλισσες για να τα προστατέψουν!

«Πώς το είδες αυτό, Βράδη;» ρώτησε η Λεία εντυπωσιασμένη. «Απλά... περίμενα... να... μου... το... δείξουν...» απάντησε εκείνη.

Η Υπόσχεση του Μέλλοντος

Το βράδυ, η παρέα μαζεύτηκε γύρω από τη ρίζα του δέντρου της. Ο Άρτας της έφερε ένα σπάνιο λουλούδι που άνθιζε μόνο τη νύχτα.

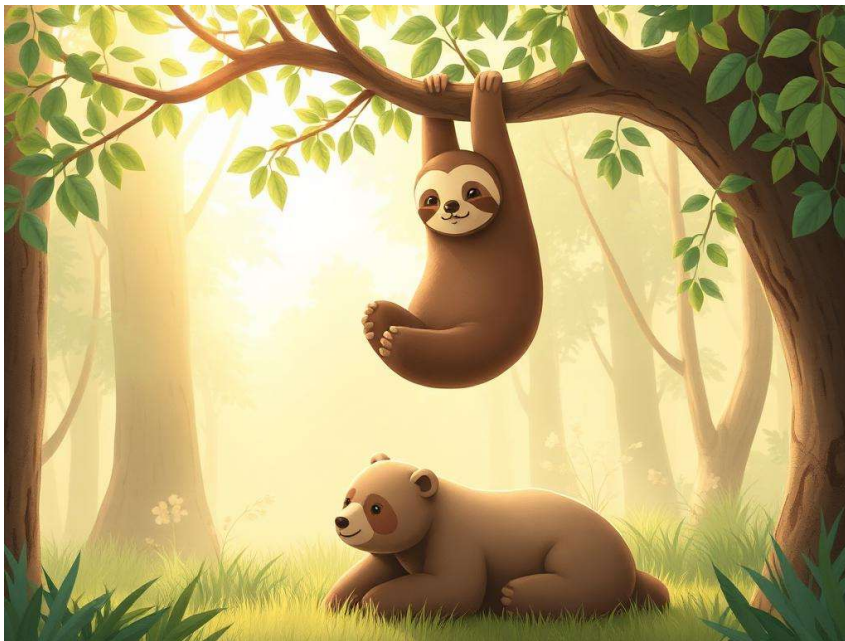
«Βράδη, θα είμαστε πάντα έτσι;» ρώτησε ο Άρτας με μια δόση ελπίδας στη φωνή του.

Η Βράδη άπλωσε το χέρι της. Της πήρε αρκετή ώρα, αλλά τελικά το ακούμπησε πάνω στο μεγάλο κεφάλι του αρκούδου. Ήταν η πρώτη φορά που έκανε μια τέτοια κίνηση.

«Άρτα... ο... χρόνος... είναι... σαν... το... ποτάμι...» ψιθύρισε. «Εγώ... δεν... τρέχω... να... φτάσω... στην... εκβολή... Αλλά... χαίρομαι... που... είμαστε... στην... ίδια... βάρκα...».

Ο Άρτας ένιωσε την καρδιά του να λιώνει. Μπορεί να μην ήταν το «ναι» που ονειρευόταν, αλλά ήταν μια αποδοχή τόσο βαθιά, που ένιωθε ότι η Βράδη τον είχε διαλέξει για συνοδοιπόρο στην αιωνιότητά της.

Η Λέια και ο Προβής, βλέποντας τη σκηνή από μακριά, χαμογέλασαν. Το δάσος είχε τον δικό του ρυθμό, και η Βράδη ήταν ο μαέστρος που τους θύμιζε ότι η ζωή δεν είναι αγώνας δρόμου, αλλά μια αργή, πανέμορφη βόλτα.

<< Άρτα... Αν... σταματήσεις... να... τρέχεις... θα... δεις... ότι... η... σκιά... σου... σε... περιμένει... >>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο Άρτας: Ο Μεγάλος Φύλακας των Συναισθημάτων

Ο Άρτας ήταν ο βράχος της παρέας. Ένας αρκούδος που, αν και έμοιαζε άγριος, είχε μάθει να ελέγχει την τεράστια δύναμή του για χάρη των φίλων του.

Η Δοκιμασία της Γης

Μια μέρα, εκεί που το δάσος ησύχαζε, η γη άρχισε να τρέμει με έναν υπόκωφο, τρομακτικό θόρυβο. Ένας δυνατός σεισμός συντάραξε τα πάντα. Στην άκρη του φαραγγιού, εκεί που ο Προβής έψαχνε για φρέσκο χορτάρι, το έδαφος υποχώρησε. Μια ξαφνική κατολίσθηση από πέτρες και χώματα εγκλώβισε το μικρό πρόβατο σε μια στενή σχισμή ενός βράχου.

Η Λέια έτρεξε αμέσως, αλλά οι βράχοι που είχαν πέσει ήταν πολύ μεγάλοι ακόμα και για μια λέαινα. Ο Προβής, τρομαγμένος και παγιδευμένος, άρχισε να βελάζει αδύναμα.

Τότε εμφανίστηκε ο Άρτας. Δεν έχασε δευτερόλεπτο. Με τα τεράστια, δυνατά του μπράτσα, άρχισε να τραβάει τους ογκόλιθους έναν προς έναν. Η σκόνη έπνιγε τον αέρα, αλλά ο Άρτας δεν σταμάτησε μέχρι να δει το λευκό μαλλί του φίλου του.

«Μη φοβάσαι, μικρέ!» βρυχήθηκε καθησυχαστικά. Με μια τελευταία, υπεράνθρωπη προσπάθεια, σήκωσε έναν τεράστιο βράχο που έφραζε την έξοδο και άπλωσε την πατούσα του. Ο Προβής πήδηξε έξω και ο Άρτας τον έκλεισε στην πιο ασφαλή αγκαλιά του κόσμου.

«Όσο είμαι εγώ εδώ», του ψιθύρισε, «η γη μπορεί να τρέμει, αλλά εσύ θα στέκεσαι πάντα γερά».

Η Γλυκιά Αναμονή

Το ίδιο βράδυ, μετά την περιπέτεια, ο Άρτας κάθισε με την παρέα του. Κοίταξε τη Βράδη, που τον παρατηρούσε από ψηλά με ένα βλέμμα λίγο πιο ζεστό. Είχε δει τη δύναμη και την αυτοθυσία του.

Ο Άρτας της άφησε το πιο εκλεκτό κομμάτι κηρήθρας. «Δεν χρειάζεται να μου πεις "ευχαριστώ" σήμερα, Βράδη», ψιθύρισε. «Πες το μου του χρόνου. Εγώ εδώ θα είμαι».

Η Βράδη δεν είπε τίποτα, αλλά άφησε ένα μικρό πράσινο φύλλο πάνω στο κεφάλι του. Ο Άρτας χαμογέλασε. Ήξερε ότι η αγάπη του είχε πάρει τη μορφή της απόλυτης αφοσίωσης.

Το Στιχάκι των Τεσσάρων

Για να σφραγιστεί αυτή η μοναδική φιλία, τα πουλιά του δάσους τραγουδούν ακόμα και σήμερα αυτό το στιχάκι:

Της Λείας η δύναμη, του Προβή η καρδιά,
του Άρτα η ασπίδα στην κάθε αναποδιά.
Κι αν η Βράδη αργεί μια απάντηση να δώσει,
η φιλία τους ξέρει τον κόσμο να σώσει.
Τέσσερις ρυθμοί, μια ανάσα μαζί,
στο δάσος η αγάπη για πάντα θα ζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η Κορυφή των Τεσσάρων Εποχών: Η Ανάσα του Κρυστάλλου

Ο χειμώνας που ήρθε δεν έφερε απλώς κρύο· έφερε τη Σιωπή των Χρωμάτων. Το δάσος έγινε ασπρόμαυρο, και οι σκιές των δέντρων άρχισαν να ξεκολλάνε από το έδαφος και να περιπλανώνται μόνες τους. Για να επιστρέψει η ζωή, οι τέσσερις φίλοι έπρεπε να μεταφέρουν το «Κρυστάλλινο Ρόδο» — ένα λουλούδι φτιαγμένο από παγωμένο φως που κελαηδούσε κάθε φορά που κάποιος έλεγε μια αλήθεια.

Το Ταξίδι στην Αντίστροφη Βαρύτητα

Καθώς ανηφόριζαν στο βουνό, ο μαγικός ρεαλισμός άρχισε να ξετυλίγεται:

Η Λέια: Με κάθε της βήμα, το χιόνι κάτω από τις πατούσες της μεταμορφωνόταν σε χρυσή άμμο. Η δύναμή της ήταν τόσο επιβλητική που ο αέρας γύρω της έπαιρνε το σχήμα αόρατης πανοπλίας, προστατεύοντας τους υπόλοιπους από τους παγωμένους ψιθύρους του βουνού.

Ο Προβής: Το μαλλί του άρχισε να φωσφορίζει με ένα απαλό βιολετί φως. Κάθε φορά που ο Προβής φοβόταν, μικρές πύρινες πεταλούδες έβγαιναν από το τρίχωμά του και ζέσταιναν την ατμόσφαιρα, δημιουργώντας μια μικρή όαση καλοκαιριού γύρω από την παρέα.

Ο Άρτας: Κουβαλούσε το Ρόδο, και η επαφή με το μαγικό αντικείμενο έκανε τα χνάρια του να ανθίζουν. Εκεί που πάταγε η βαριά πατούσα του, φύτρωναν γαλάζια κρίνα μέσα στον πάγο. Ο Άρτας δεν ένιωθε πια το βάρος των βράχων, γιατί η αγάπη του για τη Βράδη τον έκανε να νιώθει ελαφρύς σαν πούπουλο.

Η Βράδη: Τα μάτια της μπορούσαν πλέον να βλέπουν το Χρώμα του Χρόνου. Έβλεπε το παρελθόν και το μέλλον να μπλέκονται σαν κλωστές στον αέρα. Καθοδηγούσε τον Άρτα όχι από το μονοπάτι που έβλεπαν τα μάτια του, αλλά από το μονοπάτι που «ένιωθε» η καρδιά της.

Η Δίνη των Συναισθημάτων

Στην τελική ευθεία, το βουνό άρχισε να τρέμει — όχι από σεισμό, αλλά από λυγμούς. Το ίδιο το βουνό ένιωθε τη μοναξιά του χειμώνα. Μια θύελλα από παγωμένες αναμνήσεις τους κύκλωσε.

Ο Άρτας ένιωσε τα πόδια του να γίνονται πέτρινα. Τότε, η Βράδη ακούμπησε το μέτωπό της στο δικό του. Εκείνη τη στιγμή, ο χρόνος σταμάτησε κυριολεκτικά. Οι νιφάδες του χιονιού άγγωσαν στον αέρα και μετατράπηκαν σε μικρά κρυστάλλινα αστέρια.

«Άρτα...» ψιθύρισε η Βράδη, και η φωνή της ακούστηκε σαν χίλιες καμπάνες. «Ο... χρόνος... είναι... δικός... μας...».

Με τη δύναμη αυτής της ένωσης, ο Άρτας δεν περπάτησε απλώς· πέταξε πάνω από το χιόνι, με τη Βράδη να γίνεται τα φτερά του. Η Λεία και ο Προβής έγιναν μια δέσμη φωτός που έσχισε το σκοτάδι.

Η Αναγέννηση

Μόλις τοποθέτησαν το Ρόδο στην κορυφή, αυτό δεν άνθισε απλώς. Εξερράγη σε ένα ουράνιο τόξο που έβαψε ξανά το δάσος. Τα δέντρα άρχισαν να ψιθυρίζουν τα ονόματά τους και το ποτάμι άρχισε να ρέει με μέλι και ασήμι.

Η Βράδη κοίταξε τον Άρτα. Τα μάτια της άστραφταν σαν γαλαξίες. «Άρτα... η... απάντηση... γράφτηκε... στον... ουρανό...».

Στην άκρη του κόσμου την νύχτα που κράτησε τον χρόνο ακίνητο.

Το ίδιο βράδυ, η παρέα κάθισε κάτω από έναν ουρανό όμοιός του δεν είχε ξαναυπάρξει. Ο Άρτας άρχισε να σιγομουρμουρίζει στίχους από τη μουσική μιας ταινίας που, υποσυνείδητα, είχε διαμορφώσει την άποψή του για τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων όταν ακόμα ήταν μικρό παιδί. Ο Προβής καλός μουσικός και επιδέξιος κιθαρίστας δεν άργησε να αναγνωρίσει τη μελωδία και άρπαξε την κιθάρα του. Η Βράδη, με την ικανότητά της να ελέγχει τον χρόνο, ήταν ο απόλυτος μετρονόμος που έδινε τον ρυθμό, ενώ η Λεία, με υγρά αλλά γεμάτα ικανοποίηση μάτια, άρχισε κι εκείνη να σιγομουρμουρίζει τους στίχους, εκείνη τη μαγική βραδιά στην άκρη του κόσμου.

When the night ...τατατατα.... Αραραραα

Στον μαγικό ρεαλισμό της ζωής, τα θαύματα δεν συμβαίνουν τυχαία. Συμβαίνουν όταν η δύναμη της φιλίας γίνεται τόσο μεγάλη, που η ίδια η πραγματικότητα λογίζει για να της κάνει χώρο. Ο μαγικός ρεαλισμός γεννήθηκε στην Κολομβία. Μια χώρα φτωχή, όμορφη και μαγική. Κάπως, κάποια στιγμή, οι 4 ήρωες μας θα βρεθούν μαζί εκεί.

ΤΕΛΟΣ